

ΧΙΠ ΧΟΠ ΒΙΩΜΑΤΙΚΟ, ΑΡΙΜΑΡΙΣΤΟ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ!

Συνέντευξη με το Ανάποδο Χαμόγελο

Το ακούσαμε να χαμογελάει στο Don't Call me Greek του 2013 και του 2014 στην ΑΣΟΕΕ, σε συναυλίες δηλαδή που έγιναν για να ανοίξουν χώρο για αντι-φασιστικό λόγο αλλά και έναν λόγο πάνω στη λεγόμενη '2^η γενιά μεταναστών' στην Ελλάδα, τα παιδιά δηλαδή που μεγάλωσαν ή γεννήθηκαν στο νοτιοβαλκανικό βόθρο και έχουν τώρα να αντιμετωπίσουν μια κακή ρατσιστική κληρονομιά και χίλια άλλα δυο προβλήματα επιβίωσης, ψυχικής και φυσικής. Το 'ανάποδο χαμόγελο' κάνει βιωματικό και πολιτικό χιπ χοπ εδώ και κάποια χρόνια έξω από τις συνήθειες τεχνικές φόρμες και τα συνήθη όρια στιχουργικού περιεχομένου. Ε, για κάτι τέτοιους λόγους τον καλέσαμε στα Εξάρχεια για μια μίνι συνέντευξη στο 0151...

0151: Πες μας λίγο πως ξεκίνησες να ασχολείσαι με το χιπ χοπ και κάποιες μουσικές επιρροές

ανάποδο χαμόγελο: Ναι. Ο στίχος ήταν το πρώτο που με ενδιέφερε. Όταν ξεκίνησα να ακούω χιπ χοπ, ψήθηκα να γράψω στίχους. Και έγραφα στίχους από το γυμνάσιο. Εννοείται ότι και τη μουσική γούσταρα και όλο το πακέτο σαν άκουσμα, αλλά όταν ξεκίνησα άκουγα μόνο ελληνικό χιπ χοπ, γιατί όπως το έβλεπα και όπως το άκουγα ήταν αρκετά στιχοκεντρικό. Και επειδή ήθελα να καταλαβαίνω στίχους και αγγλικά και τέτοια δεν πολυκαταλάβαινα... Άκουγα κυρίως κάποια κλασικά συγκροτήματα, κυρίως μεγάλωσα με πολύ FFC, Ανάφλεξη και Παρεμβολές ήταν δύο άλμπουμ που παίζανε στο repeat συνέχεια. Από κει και πέρα άκουγα και Razastarr, ΤΧΣ, τα πρώτα ένα-δύο άλμπουμ τους. Από κει, όμως, που άκουγα μόνο ελληνόφωνο και καθόλου ξένο, πλέον αν με ρωτήσεις τι ελληνικό ακούω, μου παίρνει και λίγη ώρα να το σκεφτώ.

Εξάλλου υπήρχε κι ένα ζήτημα πέρα από το στίχο: οι παραγωγές. Οπότε, όταν βρισκόμουν με άλλους χιπ χοπαδες στο λύκειο, ένας φίλος μου έδωσε ένα πρόγραμμα που το χρησιμοποιώ ακόμα, και από 'κει και πέρα χωρίς να είμαι καθόλου σχετικός, έγραφα στίχους και παραγωγές όπως μπορούσα και υπό την πίεση ότι χρειάζομουν μία παραγωγή και δεν είχα κάποιον να μου την κάνει, άρχισα να ασχολούμαι περισσότερο με παραγωγές. Επειδή όταν ξεκίνησα, και ακόμα, από μουσική είμαι τελείως άσχετος, έκανα πάντα τα δικά μου. Οπότε δεν ξέρω ακριβώς τι επιρροές έχω, αλλά σαν σχολή ήχου είμαι του sampling. Η αφητηρία μου δηλαδή είναι ένα sample που θα πάρω και από 'κει και πέρα οι διάφορες τεχνικές που υπάρχουν για να το χρησιμοποιήσω. Δεν έχω κάποιο κόλλημα. Από μικρός άκουγα πάρα πολύ Portishead, κι αυτό στο repeat, και αυτό που άκουγα σαν ήχος μου άρεσε πάρα πολύ. Ακόμα και στα scratch που είχανε, που αυτό υποτίθεται ότι είναι χαρακτηριστικό του χιπ χοπ και είναι και ένα πολύ τεχνικό στοιχείο, πιστεύω ότι είναι πολύ πιο μπροστά σε σχέση με το περισσότερο μενστρημ χιπ χοπ. Και από την άλλη πολλή βάση στα ντραμς και στον ήχο τους. Δηλαδή μεγάλο στοιχείο της αισθητικής μιας παραγωγής μου είναι ο ήχος των ντραμς και μου παίρνει αρκετή ώρα το πως θα τον φτιάξω. Κατά τα άλλα, από τεχνικές μ' αρέσει το boombar. Από την άλλη, μου αρέσουν πολύ οι παραμορφώσεις. Και τώρα που ασχολούμαι και με hardware πέρα από το pc, και έφερα και στο live κάποια μηχανήματα, συνειδητοποιώ ότι για κάποιον που δεν έχει ιδέα

από μουσική αλλά του αρέσει να παίζει και live, όπως το βλέπω εγώ, καταλήγω γύρω από το noise. Επομένως, το κάνω τελείως εμπειρικά. Και κάπως έτσι καταλήγω στο noise και στην παραμόρφωση.

Γενικά και στους στίχους και στις παραγωγές ήμουν ανεπίδεκτος. Δεν μπορούσα να μπω στη διαδικασία να κάτσω να μάθω να το κάνω σωστά. Όσο αφορά τη μουσική, υπάρχουν κάποια πράγματα που μπορεί να μου τα έλεγαν και παλιότερα αλλά τα ανακάλυψα και σιγά σιγά μόνος μου. Τώρα, όσον αφορά τον στίχο, μάλλον ποτέ δεν έμαθα, γιατί πάντα το πρόβλημά μου ήταν ότι έγραφα άμετρα, δεν έχουν μέτρο οι στίχοι μου, ακόμα και οπτικά είναι ένα κείμενο. Και οι ρίμες μου βγαίνουν τυχαία, ούτε είναι πάνω στο μέτρο ούτε υπάρχουν αναγκαστικά. Υπάρχουν αρκετά μεγάλα κομμάτια στα κουπλέ μου που ούτε έχουν ομοιοκαταληξία, ούτε μέτρο. Τελικά αυτό το κράτησα ως τώρα, είναι ο τρόπος που γράφω και αυτό με ψήνει πιο πολύ. Ως ανάποδο χαμόγελο, live και τέτοια έχω 4 χρόνια που κάνω. Πιο παλιά ημουν και σε σχήμα.

Πώς βγήκε το ανάποδο χαμόγελο; Η κύρια έμπνευση είναι αντι-καταναλωτική ή τι;

Όχι, η κύρια έμπνευση δεν έχει σχέση με αυτό. Ουσιαστικά η ιδέα είναι ότι το χαμόγελο γίνεται κανονικό όταν οι κοινωνικές σχέσεις που υπάρχουν, αντιστρέφονται. Που σημαίνει ανάποδο χαμόγελο γιατί δε γουστάρω τις κυρίαρχες κοινωνικές σχέσεις. Συνεπώς όταν γυρίζει ανάποδα ο κόσμος και αυτές οι σχέσεις, είναι και το χαμόγελο κανονικό!

Αυτά έχουν πολύ ενδιαφέρον γιατί όταν κάνεις ειδικά πολιτικό χιπ χοπ, το να τα χωρέσεις όλα αυτά σε ρίμες, εμένα που είμαι και άσχετος με όλα αυτά, μου φαίνεται αυτοκαταπίεση. Υπάρχουν στίχοι που είναι ριμαριστοί και βγάζουν και ένα πολιτικό περιεχόμενο 100% , αλλά είναι ελάχιστα.

Για 'μένα ισχύει ότι ήταν αφορμή ο στίχος. Εφόσον εμένα με ένοιαζε να γράφω και να λέω κάποια πράγματα, δεν έκατσα ποτέ, αν δεν μου έβγαινε, να γράψω τη ρίμα.

Σχετικά με το περιεχόμενο του στίχου, υπάρχει ένα κομμάτι σου, το this is not a battle. Και σ' αυτό το κομμάτι λέγονται για πρώτη φορά ωραία πράγματα για τα ελληνικά δεδομένα. Η επικύρωση έρχεται στο ρεφρέν, που το ρεφρέν είναι αυτό που μένει και στο αυτί συνήθως. Εκεί, λοιπόν λες...

«Δε γουστάρω να μπλέκομαι με μπιζνες, ούτε με άντρες που τιμάν τα παντελόνια τους, ξερνάω πάνω σε όσους αγαπάνε την πατρίδα τους, κάνω μουσική για να την παλέψω, γιατί τα προνόμιά σας χτίζονται πάνω στην πλάτη μου». Αυτό ας πούμε είναι άμετρο και ανομοιοκατάληκτο. Τόσο που έπρεπε να κάτσω να βρω πώς θα το χωρίσω τετράμετρα κάπως ώστε να το ραπάρω.

Ναι... πέρα από το αντιεμπνευματικό κομμάτι, που το έχουμε συνηθίσει από πολλές μπάντες και ράπερς, μπαίνει και το αντιομοφοβικό

σαν καταστατικό. Νομίζω είναι ένα πρώτο βήμα, αν και μπορεί να είναι και το τελευταίο, αν δεν υπάρξει άλλος να ακολουθήσει.

Who knows... Εγώ έβαλα αυτή την ατάκα γιατί ήθελα να πιάσω αυτή τη σχέση, που δεν είναι μία, θα έλεγα καλύτερα είναι οι έμφυλες σχέσεις. Θεωρώ δηλαδή ότι αυτός ο στίχος δεν είναι μόνο αντιομοφοβικός αλλά και αντισεξιστικός και γενικότερα έχει να κάνει με ένα υποκείμενο που είναι κυρίαρχο. Προσπάθησα να βρω μία γλώσσα που να είναι κοινωνική και με αυτό εννοώ να την ακούσουν κάποιοι και να θιχτούν και να πουν 'κατσε, λες μαλακίες, εγώ προσδιορίζομαι μ' αυτή την ταυτότητα' αλλά και κάποιος που να πει 'ναι, και 'μένα με ενοχλούν αυτοί οι τύποι και ούτε εγώ γουστάρω να μπλέκω μ' αυτούς'. Οπότε δεν ήθελα να πω μία θεωρητική έννοια όπως 'σεξισμός' ή 'ομοφοβία', που πάνω κάτω τις κατανοεί κόσμος που μπορεί να έχει ασχοληθεί με αυτά, ή που μπορεί να έχουν πολλές ερμηνείες. Ήθελα να χρησιμοποιήσω μία κοινωνικά φορτισμένη έννοια.

Η αφορμή για αυτό το κομμάτι ήρθε ως αντίδραση στο χιπ χοπ περιβάλλον; Είχες κάποιο συγκεκριμένο περιστατικό στο μυαλό σου όταν το έγραφες ή ήταν περισσότερο μία συσσωρευμένη αίσθηση;

Σαν αφορμή μπορώ να πω ότι ήταν το χιπ χοπ. Ας πούμε υπάρχουν στιγμές που θέλω να θυμηθώ τα παλιά, οπότε θα βάλω να ακούσω ένα κομμάτι που άκουγα παλιά. Και ξαφνικά σου πετάει ένα στίχο από το πουθενά και λες 'ω ρε φίλε, πάω στο επόμενο κομμάτι'. Είναι μία σχέση που υπάρχει μέσα σε πράγματα που μου αρέσουν και αυτό με κάνει να νιώθω άβολα. Οπότε ήθελα να πω ότι δεν το μπορώ αυτό, δε με ψήνει και αμάν πια. Θεωρώ ότι αυτό το στικέτο στο χιπ χοπ το συναντάς από το πουθενά και υπάρχει σε κυρίαρχο βαθμό. Δεν είναι όμως μόνο οι έμφυλες σχέσεις, στο ρεφρέν πιο κάτω αναφέρομαι και στον πατριωτισμό. Και αυτό μπορεί να σου σκάσει από το πουθενά και σε άκυρη φάση, ενώ το τραγούδι μιλάει π.χ. για την κακή ψυχολογία κάποιου. Από την άλλη εγώ τη μουσική, την έκφραση και το χιπ χοπ τα βλέπω ως ένα πεδίο κοινωνικοποίησης. Οπότε θεωρώ ότι οι κοινωνικοί ανταγωνισμοί που υπάρχουν έξω από το χιπ χοπ αναπαράγονται και εκεί πέρα. Συνεπώς, αυτό δεν είναι θέμα μόνο του πολιτικού στίχου. Ένα κομμάτι μπορεί να μιλάει για το ο,τιδήποτε, ας πούμε για τις ερωτικές σχέσεις, όμως μπορείς να διακρίνεις ποιά κοινωνικό υποκείμενο μιλάει. Άλλο δηλαδή να μιλάει ο μάτσο τύπος και άλλο ο μη-, χωρίς απαραίτητα αυτό που λέει να είναι πολιτικό, με την έννοια της προπαγάνδας. Οπότε δεν είναι μόνο το χιπ χοπ, απλά μέσα από αυτό αναπαράγονται κάποιοι ανταγωνισμοί στους οποίους θέλω να πάρω θέση. Το συγκεκριμένο κομμάτι βέβαια είναι εξαίρεση μέσα στα κομμάτια μου γιατί δε με ενδιαφέρει να κάνω προπαγάνδα. Κυρίως λέω τα ψυχολογικά μου, τα δικά μου. Ο στίχος μου είναι κυρίως βιωματικός, έχει να κάνει με το καθημερινό. Αλλά θεωρώ ότι ακόμα και αυτό είναι ανταγωνισμός. Το πως μιλάς για την καθημερινότητα σου, για αυτό που βιώνεις κάποιους τους κάνει να νιώθουν άβολα και κάποιους τους κάνει να νιώθουν καλά. Θέλω όταν κάνω μουσική τα εχθρικά υποκείμενα να νιώθουν άβολα, να λένε 'τι μαλακίες ακούω! πάω να φύγω, δεν θέλω να τα ακούω αυτά τα πράγματα!' και τα φιλικά

υποκείμενα (δηλαδή αυτοί που στις κυρίαρχες κοινωνικές σχέσεις δεν την παλεύουν, όπως και εγώ) θέλω να νιώθουν άνετα.

Η πλειοψηφία του στίχου στο χιπ χοπ ραπάρεται με έναν τόνο καταγγελτικό που κάπως βγαίνει και οργή - η οργή καλή είναι!- αλλά από μια φάση και μετά είναι σαν μονοκαλλιέργεια. Λεγόταν σε ένα ανεξάρτητο ντοκιμαντέρ για την ιστορία του χιπ χοπ, ότι παλιότερα στο αμερικάνικο υπήρχε μια ποικιλία και π.χ. έλεγε για τους De La Soul που ήταν ένα συγκρότημα που είχαν χιούμορ, ήταν κάπως περιπαικτικός ο στίχος. Τώρα στην Ελλάδα δεν μπορώ να φανταστώ αντίστοιχο. Αυτό το έχεις σκεφτεί, γιατί δεν υπάρχει ποικιλία στο στίχο?

Όσον αφορά το καταγγελτικό, εμένα με παραπέμπει πιο πολύ στα κομμάτια που θέλουν να μιλήσουν πολιτικά και τέτοια. Μπορεί βέβαια από την άλλη να έχει να κάνει με μια έννοια που δεν μου αρέσει καθόλου να την χρησιμοποιώ για μένα και είναι του καλλιτέχνη. Δηλαδή ότι ο άλλος θελει να λείει ότι είναι καλλιτεχνής, ότι κάνει τέχνη και τα λοιπά. Για μένα αυτό είναι μια έκφραση που θέλει να κρύψει τους κοινωνικούς ανταγωνισμούς, ότι είναι κάτι έξω από αυτό και αποστασιοποιημένα μπορεί να μιλάει, να κριτικάρει και να λείει ότι θέλει. Ο καλλιτέχνης θα μιλήσει ως εξωτερικός και θα μιλήσει για τους τάδε και για τους δείνα. Δεν θα μιλήσει δηλαδή ως κάποιος που συμμετέχει και επηρεάζεται από αυτές τις σχέσεις. Δεν θα μιλήσει ως κάποιος που θέλει να συλλογικοποιηθεί υπό κάποιους όρους, τους οποίους πρέπει να φτιάξει μαζί με άλλους μέσα από την μουσική μας και με την κουλτούρα που αναπαράγουμε, αλλά μιλάει ως ο απ' έξω από αυτό και κρίνει. Αυτό θα λεγα. Και για αυτό μου αρέσει αυτές τις μορφές (μουσική, κτλ) να τις αναφέρω ως 'εκφράσεις' και όχι ως 'τέχνες'. Γιατί η έκφραση σου λέει ποιός εκφράζεται και τι θέλει να εκφράσει. Η τέχνη σου λείει ότι είναι κάποιος έξω, ο οποίος κάνει κάτι δύσκολο, κάτι έξω από εμάς, κάτι εξωπραγματικό.

Και γιατί δεν είναι πια το χιούμορ στο χιπ χοπ? Μια ερμηνεία είναι ότι το χιούμορ δεν κολλάει πολύ και με αυτό το είδος αρρενωπότητας που (πρέπει να) κάνει συνήθως χιπ χοπ. Που πρέπει να είναι σκληρό κτλ.

Από την άλλη, νομίζω ότι σιγά σιγά βλέπεις να εμφανίζονται και τέτοια. Αλλά και μέσα από το χιούμορ... είναι και αυτό μια μορφή. Δεν σημαίνει κάτι. Μπορεί να είσαι και αρρενωπότερος και ματσότερος. Ντάξει δεν ξέρω.

Ναι, είναι ένας τόνος. Δεν έχει από μόνο του περιεχόμενο. Μπορεί να είναι και φασίστας ο άλλος. Μια που είπαμε 'φασίστας', όμως, για πες είσαι υπέρ της μορφώσης των νεοναζι; *

Το «μορφώστε τους ναζί», ε?

Πηγές εκεί? Πηγές στο Σύνταγμα την ημέρα της συναυλίας για τη μνήμη του Παύλου Φύσσα;

Όχι, δεν πήγα. Δεν ψηνόμουν καθόλου να πάω εκεί πέρα. Με τίπο-

τα. Πάντως θετικό μου φάνηκε ότι άκουσα πως την πέσανε σε αυτούς τους τύπους. Δεν ήμουν εκεί για να ξέρω με ποιούς όρους την πέσανε αλλά μου φάνηκε ευχάριστο. Δεν ψηνόμουν γιατί... θα σας πω πάλι τα ίδια. Γιατί σκάσανε πάλι κάποιοι τύποι με την ιδιότητα του «φίλου του Φύσσα» κτλ και θέλανε από μια δολοφονία που έχει αντίκρουσμα σε συγκεκριμένες σχέσεις – είναι οι φασίστες που το κάνανε, που οι φασίστες αναπαράγουν κάτι συγκεκριμένο και έχουν συγκεκριμένη θέση μέσα στο κοινωνικό πεδίο – αυτοί, οι «φίλοι», θέλανε να το αφαιρέσουν όλο αυτό και να μιλήσουν βρε παιδί μου, να το νοσηματοδοτήσουν με έναν τρόπο που δεν θέλει να πάρει απολύτως καμία θέση. Θέλανε να πούνε «παιδιά όλα κουλ». Μην τσατίζομαστε, δεν χρειάζεται να βλέπουμε εχθρούς. Ας κουλάρουμε. Δεν με έψπσε αυτό. Και αν είναι να το κρίνω και από την χιπ χοπ πλευρά – γιατί αυτοί που τα λέγανε ήτανε χιπ χοπάδες – έχει να κάνει με αυτό που σας έλεγα πριν. Ο καλλιτέχνης δεν θέλει να μιλήσει ως ένα κοινωνικό υποκείμενο. Θέλει να μιλήσει ως κατι απ' έξω. Και για να τα έχει καλά με όλους λοιπόν δεν βάζει και αιχμές συγκρουσιακές.

Οπότε για το “μορφώστε τους ναζί” τι να πω. Δε νομίζω ότι είναι ζήτημα μόρφωσης. Είναι ζήτημα κοινωνικής θέσης και ζήτημα κοινωνικών συμφερόντων. Οι ναζί – και οι φασίστες γενικά, όχι μόνο οι ναζί – δεν είναι κάτι αμόρφωτοι και τρελοί τύποι που κάτι δεν κατάλαβαν καλά και φέρονται περίεργα, οπότε ας τους το εξηγήσουμε γιατί κάνουνε κάτι λάθος. Είναι τύποι που έχουν συγκεκριμένα συμφέροντα, συγκεκριμένα προνόμια και αυτά θέλουν να τα επεκτείνουν και να τα επιβάλλουν. Οπότε δεν έχει να κάνει ούτε με μια τρέλα, ούτε με τη μόρφωση.

Ποιές είναι αυτές οι κοινωνικές θέσεις, τα συμφέροντα, οι σχέσεις, τα προνόμια;

Για μένα, μέσα στις διάφορες μορφές κοινωνικοποίησης – μια από αυτές είναι και η μουσική – υπάρχουν σχέσεις στις οποίες παίρνεις θέση, είτε το κάνεις ρητά με ένα πολιτικό κομμάτι είτε το κάνεις άρρητα με ένα κομμάτι πιο εσωτερικό, πιο δικό σου, πιο βιωματικό. Αυτές για μένα είναι οι έμφυλες σχέσεις, είναι οι εθνικές και είναι αυτές από τις οποίες προκύπτει το αντιεμπορευματικό, δηλαδή η σχέση εκμετάλλευσης της εργασίας και ο ταξικός ανταγωνισμός. Οπότε αυτό που θέλω να τονίσω εγώ είναι ότι το στοίχημα και το ζήτημα του πως κάποια υποκείμενα, αποκλεισμένα και εκμεταλλεόμενα, χτίζουν μια δικιά τους κουλτούρα και αντεπιτίθενται σε αυτές τις σχέσεις. Αυτό βεβαίως δεν είναι να το κάνεις αναγκαστικά μέσω της προπαγάνδας. Εγώ θέλω να βλέπω στο χιπ χοπ να μπαίνει το καθημερινό, να μπαίνει το βιωματικό. Από την μία επειδή εξυπηρετεί το να την παλέψουμε εμείς που δεν την παλεύουμε – γιατί για μένα αυτός είναι βασικός λόγος για να κάνω μουσική. Από την άλλη, επειδή τα πιστεύω αυτά. Ούτε σε μαγαζιά παίζω, ούτε ψηνομαι να παίζω. Ούτε ψήνομαι να παίζω μαζί με κόσμο ο οποίος αναπαράγει κάπως αυτή την μικροαστική καλλιτεχνική ιδεολογία που λέει ότι ως καλλιτέχνης ‘μακάρι να έβγαζα λεφτά από αυτό που κάνω γιατί δεν θέλω να γίνω και εργάτης’. Αλλά δεν είναι ιδεολογικό το θέμα ούτε θέμα αμαρτίας, είναι ότι δεν την παλεύουμε να πάμε σε μαγαζιά και να ανεχόμαστε τις σχέσεις που αναπαράγουνε. Από

τη σερβιτόρα που δουλεύει εκεί πέρα μέχρι τον μπράβο απ' έξω. Έτσι και αλλιώς αν με ρωτήσει κάποιος να ιεραρχήσω τις σχέσεις που είπα πριν, εγώ δεν μπορώ να το κάνω. Οπότε για μένα η ματιά με την οποία κοιτάζω και κάνω κριτική είναι αυτή. Τι σχέσεις αναπαράγει! Γιατί θεωρώ ότι είναι στόχος η συλλογικοποίηση των φιλικών μας κοινωνικών υποκειμένων. Και το στοίχημα να φτιάξουμε μια αυτόνομη κουλτούρα δικιά μας, είναι σημαντικό κομμάτι του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Συλλογικοποίηση σημαίνει και κριτική. Πώς γίνεται αποδεκτή η κριτική, στο στίχο για παράδειγμα;

Οι καλλιτέχνες αρνούνται να αναθεωρούν και να αλλάζουν τους προβληματικούς τους στίχους κι αυτό γιατί δεν πρέπει να χαλάσει το προφίλ του «φωτισμένου τύπου που κάνει κάτι δύσκολο», άλλωστε σκοπός τους δεν είναι να νιώσουν κομμάτι μιας συλλογικής κουλτούρας. Εγώ παραδέχομαι τις μπάντες και τους ράπερς που αναθεωρούν και διορθώνουν το στίχο, ακούνε την κριτική και αλλάζουν τον στίχο. Κι έχουν υπάρξει τέτοιες μπάντες που έχουν αλλάξει στίχο από τα πιο γνωστά τους κομμάτια επειδή ήταν προβληματικός. Άλλωστε να διορθώσω στίχους που στην πορεία κατάλαβα ότι είναι προβληματικοί είναι κάτι που το έχω κάνει κι εγώ.

**Βλέπε και το επόμενο κείμενο Μόνο λόγια (δεν είναι).*

THIS IS NOT A BATTLE TRACK (ΑΝΑΠΟΔΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ)

Άκουσα λέει πως
όλοι οι χιπχοπάδες
από τους ζήτα-νι μέχρι τους low-bapers,
είναι άντρες, πολύ άντρες
ε κι αλλοιμόνο σου αν είσαι γυναίκα ή αδερφή
μιας και η βλακεία ως επί το πλείστον επικρατεί
μα υπάρχουμε και κάποιοι
που δεν ψαρώσαμε ποτέ στο ματσίλα, θρησκεία,
οικογένεια
του ελληνικού χιπ χοπ,
ακούσε βλάκα πες ό,τι θέλεις για τα flow, τα skills και
το crew σου
αλλά έχε το νου σου
κάθε φορά που αναφέρεις την gay ταυτότητα
υποτιμητικά
κάθε φορά που με τους στίχους σου μετατρέπεις σε
αντικείμενο το γυναικείο σώμα
σε κάτι ανεγκέφαλα και απολίτικα σαν και του λόγου
σου αντράκια αζίζει ευνουχισμός
κουφάλες ομοφοβικοί και σεξιστές
στον κόσμο των αφεντικών είμαστε όλες ξένοι
και όποιος αυτό δεν το καταλαβαίνει προφανώς
νοείται ως εχθρός και σαφώς
η σαπίλα δεν σταματάει εδώ
επαναστάτες εκ του ασφαλούς μιλάνε για προδότες
πολιτικούς
ως εκεί φτάνει το μυαλό τους και δεν βγάζουν
τσιμουδιά
για εκείνο που συμβαίνει ακόμα και σε αυτά που
παίζετε τα μαγαζιά
υπάρχουν εργατες και αφεντικά
και φυσικά οι μετανάστες προλετάριοι αποκλείονται
απ' αυτά
αλλά τι λέω
εδώ παίζετε μαζί με τον αρτέμη και τον ευθύμη
μα εγω δεν ψήνομαι που λες να μου τρυπήσει το
μυαλό
το σκουλήκι του ελλητισμού και του χριστιάνισμού
πώς ανέχεστε μια μουσική που τη γουστάρουν και οι
φασίστες;
μα μάλλον δεν σας νοιάζει και πολύ
αρκεί να πέφτει το ρευστό
και να κουνιέται το κοινό
έτσι δεν είναι; λοιπόν δηλώνω περήφανα ανθέλληνας
μες το ελληνικό χιπ-χοπ
και κατι για το κλείσιμο που λες
η μουσική και κάθε μορφή έκφρασης θα 'ναι με το
υπάρχον συγκρουσιακή,
ή αλλιώς δεν θα 'ναι τίποτα
και σεις μάλλον δεν είστε τίποτα, τίποτα, τίποτα
δεν γουστάρω να μπλέκω με μπίζνες
και ούτε με άντρες που τιμάν τα παντελόνια τους
ξερνάω σε όσους αγαπάνε την πατρίδα τους
κάνω μουσική για να την παλέψω
γιατί τα προνόμια σας χτίζονται πάνω στην πλάτη μου